

LUKRAZNEBA
V E R S K I · L I S T · Z A · M L A D I N O

LETO IV.

1933/34

ŠTEV. 4.

Sv. Miklavž, največji ljubljence otrok.

Čudovita zgodba na Miklavžev večer

V borni leseni hišici sredi gozda je živel dninar, ki si je služil s sekanjem drv zelo težko vsakdanji kruh. Žena mu je umrla pred sedmimi meseci ter mu zapustila tri otroke, dečka in dve deklici. Dečku je bilo ime Valentin, deklicama pa Anica in Marica. Vsi trije so bili ubogljivi in so očetu pomagali, kjer so le mogli. Zlasti Anica je bila že kar pravcata gospodinja.

Bilo je na Miklavžev večer in močno je snežilo. Otroci so bili sami doma in so se prav lepo igrali. Valentin si je ogrnil preko ramen predpasnik, na glavo si je posadil škofovsko kapo, narejeno iz papirja, v eno roko je vzel dolgo grčavo palico, v drugo pa košaro, v kateri je bila — žal — samo repa. Pri mizici pa so sedeli imenitni gostje: Anica, Marica, punčka in pojac. Anica je pletla nogavice, Marica je žvečila zadnji košček dehteče žemljice, punčka in pojac pa sta samo prav nerodno dremala. Slavni gospod Miklavž je izpraševal deklici zelo težke stvari iz katekizma. Posebno važni sta bili vprašanji: »Koliko je bogov?« in »Koliko je božjih oseb?« Deklici sta znali tako lepo odgovarjati, da je celo kužek Pazi, ki je sedel za gospodom Miklavžem, zadovoljno kimal z glavo in migal s svojim dvignjenim tenkim repom.

Ko so se tako lepo igrali, je naenkrat nekdo rahlo potrkal na okno. Otroci so začuli nežen glasek: »Spustite me v hišo! Sem ubog otrok in nimam ničesar jesti, tudi nimam posteljice, da bi si odpočil. Umorila me bosta lakota in mraz. Spustite me v hišo!«

Tedaj zmeče Valentin svojo imenitno škofovsko opravo raz se, Anica položi pletenje na mizo in celo Marica dene svoj konček žemlje iz ust — in vsi trije hite k vratom, jih odpro in vzkliknejo kar v eni sapi: »Pridi, ubogi otrok! Mi sami nimamo mnogo, pa vendar še vedno toliko, da ti ne bo treba od mraza in lakote umreti. Vse, kar imamo, bomo z veseljem delili s teboj.«

Otroci peljejo ubogega dečka najprej k peči, kjer si ogreje svoje premrle ude.

Anica steče nato v kuhinjo, zakuri v štedilniku, da bi pripravila vsem štirim večerjo.

Čez nekaj minut so že sedeli otroci okrog belo pregrnjene mizice in z veliko slastjo srebali mleko ter prigrizovali z medom

namazan kruh. Posebno tujemu dečku je dehteča jed tako šla v slast, da mu je prinesla Anica še kos kruha z medom, kar je lačni deček hvaležno použil.

Po večerji so se še nekoliko igrali s pojacem in punčko. Igre se je udeležil tudi modri Pazi, ki je venomer veselo migal z repom.

Nato so vsi pokleknili pred podobo Matere božje in zmolili kratko, pa pristrčno večerno molitev. Na koncu so pridejali še Očenaš v čast sv. Miklavžu.

Preden so legli k počitku, so postavili na mizo košarico in vanjo položili listek z napisom: »Sv. Miklavž, prosimo te darov!«

Slavni gospod Miklavž je izpraševal... Str. 50.

Za tujega dečka je Anica pripravila atovo posteljo, ga položila vanjo in mu pokrižala čelo, usta in prsi, kakor je delala njena rajna mamica. Nazadnje so mu vsi podali roko in mu voščili lahko noč.

Tuji otrok pa jim je rekel: »Ljubi moji prijateljčki, naj vam povrne sv. Miklavž, kar ste mi dobrega storili!«

Ko so otroci legali v posteljice, so si mislili: »O, kako dobro se nam vendar godi! Imamo toplo sobo in toplo posteljico. Ubogi deček pa nima drugega, kot nebo za streho in zemljo za posteljo. Prositi hočemo ateja, da bi smel ubožec vedno pri nas ostati.«

Otroci so spali komaj par ur, ko se zbudi Marica in pokliče prav rahlo Valentina in Anico: »Vstanita! Vstanita! Poslušajta krasno godbo pod našim oknom!«

Valentin in Anica sta šla parkrat z roko preko krmežljavih oči in strme poslušala čudovito muziko in petje.

Vse tri je obšel skrivnostno vesel strah. Stopili so k oknu in zagledali zunaj prekrasno procesijo belo oblečenih angelov, ki so igrali na zlate harfe in peli najmilejše pesmi. Sredi med njimi pa je stopal sv. Miklavž, oblečen v dragocena škofovska oblačila, ki so se tako utrinjala, da je otrokom kar vid jemalo.

Košara je bila polna zlatih jabolk... Str. 53.

je naenkrat izginil izpred oči in se že naslednji trenutek pojavil v sprevodu ob sv. Miklavžu.

Še dolgo potem, ko je izginila nebeška procesija, so zrli otroci skozi okno in vsi so bili prevzeti od velike sreče.

Marica je bila prva, ki se je spomnila na košarico, nastavljeno za Miklavževe darove. Na mizi je zagledala dvojce zlatih jabolk in takoj si je mislila, da bo tudi v košari kaj lepega.

Odpre in — kar zamižati je morala od prevelikega leska. Košara je bila polna zlatih jabolk.

Tedaj pa so se otroci vsi trije naenkrat obrnili od okna. Pred njimi je stal tuji otrok, ki so ga bili sprejeli sinoči pod streho. Toda — kakšen je bil zdaj ta otrok! Oblečen je bil v krasno svilnato obleko, preko ramen so mu lahko trepetale peruti, na čelu pa mu je gorela žarna zvezda. Ljubeznivo se je obrnil k otrokom in jim rekel: »Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.« Ta deček torej ni bil otrok, ampak angel božji, ki jim

Ravno, ko so otroci strmeli v odprto košaro, je stopil v sobo oče. Ne morete si misliti, kako je bil vesel, ko mu je Valentin vse natančno povedal, kar se je zgodilo tisto noč.

Oče si je ogledal jabolka in je spoznal, da so iz pravega čistega zlata. Prodal jih je in si kupil lepo posestvo. Odslej je mnogo lažje skrbel za svoje otroke.

Nad celo družinico pa je plaval božji blagoslov, zakaj večno resnične ostanejo Gospodove besede: »Blagor usmiljenim, ker usmiljenje bodo dosegli.«

*

Lučkarji! V adventu izpolnjujte »Jezusove dneve« z vso vnemo. To bo najlepša priprava za božič. Lepo izpolnjene lističe pošljite uredniku »Lučke« vsaj do 5. januarja. 6. januarja t. j. na praznik sv. treh Kraljev bomo namreč lističe zopet z veliko slovesnostjo darovali božjemu Detetu.

*

Brezmadežni

(Za 8. december.)

Tvoji prijatelji mali
smo danes se zbrali;
stopili pred tvoj smo oltar,
da bi ovenčali tebe, Devica,
ki srčec nedolžnih si zvesta vodnica.

Za praznik tvoj jasni
dve rožici krasni
prinašamo v dar:
prva naj Jezusu večno dehti,
druga naj tvojo nedolžnost slavi.

Breznadežna! Urednik te prav iskreno prosi, da blagosloviš 8. decembra s svojim božjim Detetom prav vsakega Lučkarja in vsako Lučkarico.

Prijateljski pogovori o sv. maši

Po neki benediktinski redovnici priredil Fr. Metod Turnšek O. S. Cist.

Glejte duhovnik je že dospel k oltarju! Tu odloži kelih pozdravi sv. razpelo, stopi doli po stopnicah ter poklekne.

Znamenje sv. križa.

Odprimo mašno knjižico (misale) in naredimo skupno s služabnikom Gospodovim znamenje sv. križa: V imenu Očeta in Sina in sv. Duha. Amen. Torej v imenu t. j. v čast Očetu, Sinu in sv. Duhu se bo izvršilo to veliko dejanje sv. maše!

Če že začenjamo svoja vsakdanja, navadna dela s tem krščanskim znamenjem, kolikor bolj moramo vršiti v imenu sv. Trojice največje, najodličnejše opravilo, ki je na svetu: prisostvovati sv. maši. Veste, znamenje sv. križa ima silno moč! Prav nikoli ga ne opuščajmo! Hočete, da vam dokažem z zgledom?

Nekega dne so hudobni ljudje prinesli sv. Benediktu čašo vina, v vinu je bil strup. »Božji mož, pij!« Toda svetnik je kakor vselej tudi sedaj nad pijačo preje napravil znamenje sv. križa. Čudo božje! Čaša se je pri priči razletela na tisoče drobcev, kakor da bi bil kdo nanjo silno udaril s težkim pladivom.

»Stopil bom . . .«

Ko naredi duhovnik znamenje sv. križa, mu prikipi na ustnice vzklik radosti: »Stopil bom k oltarju božjemu!« In strežnik radujoč se z njim, pristavi: »K Bogu, ki razveseljuje mojo mladost.« Tudi mi želimo darovati Bogu to sv. daritev s srčno radostjo in se pri sv. obhajilu hraniti z božjim kruhom.

Psalm »Sodi me . . .«

Sedaj začne duhovnik 42. Davidov psalm. Prosi Boga, naj nam dovoli približati se sv. gori, t. j. njegovemu oltarju. Te besede nas spominjajo na goro Sionsko, o njej govori stara zaveza. Sem gori je dal kralj David prinesiti skrinjo zaveze. Saj veste, kaj se je takrat zgodilo! Med prenosom sta se dva moža doteknila sv. skrinje; ni jima bilo dovoljeno, zato sta bila takoj kaznovana s smrtjo. Ne čudite se, dragi otroci, tedaj je bila še

stara postava, ki je bila postava strahu ; sedaj, v novi postavi, ravna z nami Bog z večjo ljubeznijo. Vendar duhovnik ne zabi, da je Bog še vedno tako velik, tako svet kot nekdej. Zaveda se svoje nevrednosti in čuti potrebo, da si dušo očisti, preden začne sv. daritev.

Spovem se . . .

Duhovnik se prikloni. Poniža se pred Bogom in moli: »Spovem se« (konfiteor). Konfiteor je dejanje kesanja. Duhovnik prizna javno Bogu, preblaženi Devici Mariji in vsem svetnikom svoje slabosti in grehe ter prosi svetnike in vernike, naj molijo zanj. Nato se tudi strežnik v imenu ljudstva prikloni in poniža ter moli konfiteor. »Spovem se« je jako lepa molitev. Pred vsemi svetimi v nebesih in pred duhovnikom, ki zastopa Jezusa Kristusa, priznamo, da smo žalili dobrega Boga v mislih, besedah in dejanju, pa da nam je za to žal. Trikrat se potrkamo na prsi: hoteč s tem pokazati, da smo po lastni krivdi storili hudo, a da prosimo vse nebeške dvore in duhovnika, naj posredujejo pri Bogu za nas, da nam odpusti.

Duhovnik pristopi k oltarju.

Ko se duhovnik tako poniža, pristopi k oltarju, moleč k Bogu, da bi ga očistil. »Vzemi od nas, prosimo Gospod, naše grehe, da bomo v Presveto stopili s čistim srcem.« Beseda »Presveto« nas zopet spominja na staro zavezo. »Presveto« je bilo najsvetejši del jeruzalemskega templja. Tam je stala skrinja zaveze, o kateri smo že govorili. Samo veliki duhovnik je smel stopiti v »Presveto« in še to le enkrat na leto. »Presveto« pomeni tukaj v molitvi ali oltar ali tabernakelj v cerkvi, kjer sme edino duhovnik opravljati sv. bogoslužje.

Duhovnik moli to molitev v množini kakor tudi naslednjo; vedno pravi »mi« in nikoli »jaz«; kajti moli za nas vse, moli v našem imenu. Ko stopi k oltarju, ga poljubi, rekoč: »Prosimo te, Gospod, po zasluženju tvojih svetnikov, katerih svetinje so tukaj in vseh svetnikov, odpusti milostno vse moje grehe.« V oltarju so v resnici svetinje, ostanki svetih mučencev. Le tedaj se more maševati na kakem kraju, ako se nahaja ondi mala marmornata plošča, v kateri so ostanki kakega svetnika.

Glejte, kako spoštovanje izkazuje sv. Cerkev ostankom svetnikov, ki so že v nebesih! Duhovnik jih poljubi! Tudi mi bodimo vedno zelo spoštljivi, kadar nam jih da plojubiti pri cerkvenem darovanju. Ti ostanki so kosti svetih teles, kjer je prebival Sv. Duh, kajti telo kristjana v stanu posvečujoče milosti je tempelj Sv. Duha.

Vstopna pesem.

Mašnik krene nato na desno stran oltarja, t. j. na stran berila in moli tu Vstop (introit). Ne čudite se, da so dali tako ime »vstop« molitvi, ki se opravlja, ko smo že precej časa v cerkvi. V resnici to ni molitev, marveč pesem. Veste, v prvih časih krščanstva so verniki, med tem ko je duhovnik s t o p a l k oltarju, to molitev peli kot jo tudi še dandanes pri veliki ali peti sv. maši pevci na koru često pojo.

Vstopna pesem ni vedno ista. Pri mašnih molitvah in pesmih razlikujemo namreč dve vrsti. Ene so take, ki se nikoli ne menjajo in se imenujejo r e d n e, druge pa, ki se menjajo, ki se rabijo le za gotove praznike in godove. Vprav vstopna pesem se različno po praznikih in godovih spreminja.

»Gospod, usmili se.«

Po vstopni pesmi se mašnik povrne v sredo oltarja in do devetkrat prosi Boga, naj se nas usmili. »Gospod, usmili se! Kristus, usmili se! Gospod, usmili se!« Trikrat nagovori očeta, trikrat Sina in trikrat Sv. Duha.

Ta molitev nas spominja na čas, ko je še naš Gospod živel na zemlji in hodil po sv. deželi. Bolni, slepi, nadložni, nesrečni so hiteli k njemu in ga često s prav istim klicem: »Gospod, usmili se!« prosili pomoči. In Gospod jih je ozdravil.

Saj veste tisto zgodbo o onih dveh slepcih v evangeliju, ki sta na vso moč vpila: »Jezus, sin Davidov, usmili se!« In čim bolj jima je množica ljudstva branila, tem glasneje in zaupneje sta klicala: »Jezus, usmili se!« Kako srečna sta pač bila, ko se je Jezus pred njima ustavil in rekel: »Vajina vera vaju je ozdravila!«

Tudi mašnik moli kyrie (Gospod, usmili se) z vsem zaupanjem. Če hočemo biti uslišani, moramo tudi mi klicati Jezusa

z veliko vero in zaupanjem. Verovati moramo trdno, da nam dobri Bog more dati, česar ga prosimo in da bo to tudi storil. Včasih nas Gospod res da ne usliši, to pa zato, ker vidi, da ga prosimo za stvari, ki za nas niso dobre. Tedaj nam pa podari boljših milosti, kajti nobena iskrena molitev ni izgubljena.

»Slava Bogu na višavah.«

Tako zapoje mašnik po molitvi »Gospod, usmili se!« Slava — »angelski spev«! Veste zakaj? Zato, ker se začenja z besedami, ki so jih peli angeli, ko so oznanili rojstvo Jezusovo v Betlehemu. Morete si li misliti kako veseli so bili pastirji, da je rojen Jezus, Mesija, Odrešenik sveta?

Tudi mi se moramo radovati, kajti prav isti Jezus, ki se je rodil v bornem hlevčku, bo čez nekaj trenutkov prišel na oltar, na ta oltar tukaj! In potem pri sv. obhajilu bo isti sladki Jezus prišel celo v naše srce, če hočemo —. Res, da ga ne bomo videli v telesu kakor pastirji, toda mi verujemo in vemo po veri, da je tukaj. Zakaj Jezus je rekel, da je kruh, hostija pri sv. maši On. In kar Jezus reče, je res, kajti Jezus je Bog, je resnica sama!

Za časa Ludovika Svetega, francoskega kralja, se je v sveti hostiji prikazalo nekega dne božje Dete Jezus. Vsakdo ga je lahko videl. Hiteli so tudi k pobožnemu kralju in z radostjo javili, kaj se je zgodilo. Povabili so ga, naj si pride božje Dete v sv. hostiji ogledat. Toda globokoverni kralj je odgovoril: »Jaz trdno verujem, da je naš Gospod v sv. hostiji resnično pričujoč in to mi popolnoma zadostuje kakor, da bi ga živega videl.« Glejte dragi otroci, take neomajne vere nam je treba!

Toda povrnimo se k Slavi. Slava je veličastna molitev, izliv radostnega srca, ki z njo slavimo, hvalimo in povečujemo dobrega Boga, ki je tako velik, tako usmiljen v odpuščanju naših grehov in v prizanašanju našim slabostim. Radujmo se torej, kadar z duhovnikom molimo ali pojemo Slavo.

»PRIGODE KROJAČKA VESELJAČKA« in druge pravljice

Izdala Jugoslovanska knjigarna v Ljubljani. 1933. Str. 80, cena broš.

Din 26, vez. Din 36.

Mirko Kunčič se je pojavil in uveljavil v mladinskem slovstvu brez hrupa. Mimogrede so že izšli trije zvezki njegove zbirke: »Iz torbe kotičkovega strička« (Najdenček Jokec, Za židano voljo, Pticek z dvema kljunčkoma) in se mladini tudi jako priljubili, zato ga pozna ta tudi mnogo bolj, nego odraslo čitajoče občinstvo. Otroci sami so pa gotovo najboljše kritiki. Z enakim zanimanjem in hvaležnostjo bodo nedvomno sprejeli tudi ta četrti zvezek, ki jim prinaša devet izbranih pravljic, pač slejkoprej najpriljubljenejše čtivo otrok. Niso izvirne, le posnete so po Hauffu, Viedermannu, Grimmu, Tolstem in drugih najboljših pravljicah svetovnega slovstva in že ta imena sama nam jamčijo najbolj za njih vsebino in obliko. Za Miklavža ali za božič bomo pač težko našli za naše najmlajše primernejše darilce kot to lepo in s primernimi risbami bogato okrašeno knjigo.

Tone Prozarič

Uhač piše Lučkarjem

4. Pri mostu.

Šest oslov nas je stalo v vrsti na dvorišču; jaz sem bil eden najlepših in najmočnejših. Tri punčke so nam v koritu prinesle ovsa. Jedel sem, zraven pa poslušal, kaj so govorili otroci.

Drago: »Dajmo, prijatelji, izberimo si vsak svojega osla! Jaz na primer si vzamem tegale tukaj.« S prstom pokaže name.

»O, že vemo, ti si izbereš vedno najboljšega. Pa ne boš!« jih naenkrat zavpije vseh pet. »Žrebali bomo!«

Drago: »Kako pa naj žrebamo, Dragica? Ali moremo zmetati vse osle v vrečo in si vsak svojega potegniti kakor listke?«

Tonče: »Glej, kakšne budalosti klatiš! Vse osle v eno vrečo! Saj jim vendar lahko damo številke 1, 2, 3, 4, 5, 6, iste številke napišeno na listke in potem listke vlečemo, pa bo žrebanje opravljeno.«

»Saj res, saj res,« zavpije pet ostalih. »Miloš, naredi listke, mi bomo pa oslom napisali številke na hrbet.«

»Ali so ti otroci neumni!« sem mislil sam pri sebi. »Če bi bili pametni kakor osli, bi nas postavili ob steni lepo v vrsto: prvi bi imel številko 1, drugi 2 in tako dalje, in pisanje številke na naše hrbte bi lahko odpadlo.«

Tonče je pa že prinesel velik kos ogla. Jaz sem bil prvi, zato mi je na križ napisal velikansko 1. Ko je mojemu sosedu pisal na križ številko 2, sem se pa jaz močno stresel, da mu pokažem, kako slaba je njegova iznajdba. Pisanje se je izbrisalo in 1 je izginila.

»O, mrha!« je zakričal fant, »še enkrat bom moral pisati!«

Ko je torej meni popravljaj enojko, se je pa moj tovariš, ki je nosil dvojko, stresel, kakor je videl storiti mene, kajti bil je navihan. No in dvojka je izginila. Tonče se je začel togotiti, ostali otroci so se pa smejali in iz njega norčevali. Tedaj sem svojim tovarišem dal znamenje in vsi smo pustili, da nam je napisal številke. Niti ganili se nismo. Tedaj se Miloš vrne s številkami v robcu in vsak otrok si potegne svojo. Ko si ogleduje vsak svojo številko, jaz pa zopet dam tovarišem znak in vsi se zopet z vso silo tresemo. Oglje izgine in številke tudi. Treba bo torej začeti vse znova. Otroci so strašno jezni. Drago se pa postavlja in se jim smeje. Miloš, Albert, Dragica, Cilka in Lojzka vpijejo nad Tončetom, ki od jeze cepeta, in vsi križem se zmerjajo. Moji tovariši in jaz pa začnemo rigati. Vsa ta divja godba privabi očete in matere. Otroci jim vso stvar razložijo. Končno vendar pride enemu izmed očetov na misel, da bi nas bilo najbolje postaviti v vrsto ob steni. Nato pa vsak otrok potegne svojo številko.

»Ena!« vzklikne Miloš. Ta številka sem bil jaz.

»Dve!« reče Cilka. To je bil moj prijatelj.

»Tri!« reče Tonče in tako do konca.

»Zdaj pa na pot!« pravi Drago. »Jaz jaham prvi.«

»Le, če hočeš, pa nikaner ne misli, da te jaz ne doidem,« mu hitro odvrne Miloš.

»Zakaj pa pretepaš svojega osla, Miloš?« zavpije Dragica, »saj je vendar priden! Dirjal je ko veter in ti pomagal prehiteti Dragota!«

»Bijem ga zato, ker si je vtepel v glavo, da ne pojde čez most,« reče Miloš. »Iz same trme je zdirjal nazaj.«

»Eh kaj, nerad je sam. Zdaj ko smo zopet vsi skupaj, pojde čez most kakor drugi, boš videl.«

»Nesrečneži!« sem si mislil. »Vsi popadajo v reko! Moram jim pokazati, da so v nevarnosti.« In spet sem zgalopiral nazaj

in divjal proti mostu, in Miloš je bil na vso moč vesel in otroci so od veselja vzklikali.

Prigalopiram do mosta. Tu pa se ustavim ko ukopan, kakor da bi se bal. Začuden me Miloš poganja naprej, jaz se pa le umikam kakor da sem hudo prestrašen in Miloš še bolj ostrmi. Reva ni ničesar videl in vendar bi trhlo desko vsak lahko zapazil. Zdaj so prišli do naju tudi ostali in smeje gledali, kako se Miloš trudi, da bi me nagnal čez most, jaz pa, da ne bi šel. Končno so vsi razjahali in me vsi začeli porivati in neusmiljeno pretepati, a jaz se nisem premaknil.

»Za rep ga potegnite!« zavpije Drago. »Osli so tako neznanosko trmasti, da rinejo naprej, če jih hočeš spraviti nazaj.«

In res me hočejo ujeti za rep. Jaz pa se jim ritensko umikam. Tepejo me kar vsi obenem, a jaz se tudi za ped ne premaknem.

»Čakaj, Miloš,« reče Drago, »pojdem pa jaz naprej, potem pojde tvoj osel gotovo za menoj.«

Iti hoče naprej, jaz se mu pa postavim čez pot, in šele ko me začne pretepati, se mu umaknem.

»Če se zlobni paglavec na vsak način hoče utopiti,« si mislim, »naj se pa; jaz sem storil vse, kar je bilo v moji moči, da ga rešim. Naj se le napije, če že hoče.«

Komaj je njegov osel stopil na trhlo desko, že se je prelomila in Drago in osel sta padla v vodo. Za mojega tovariša se ni bilo bati, saj je znal plavati kakor vsak osel. Drago je pa raztepeval in kričal, pomagati si ni znal.

»Drog, dajte mi drog!« je zakričal ves obupan.

Tudi otroci so kričali in dirjali na vse strani. Končno je Dragica le zapazila dolg drog, ga pobrala in pomolila Dragotu, ki ga je takoj zagrabil. Ker pa je bil težak, je potegnil še Dragico proti vodi in ta je zavpila: »Pomagajte!« Miloš, Tonče in Albert so stekli k njej in komaj se jim je posrečilo, da so oba rešili. Nesrečni Drago se je napil vode več ko za žejo in bil premočen od nog do glave. Držal se je tako neizrekljivo klavarno in kislo, da so se mu otroci morali smejeti, njega je pa to jezilo. Zajahali so torej osle in mu svetovali, naj hiti domov, da se preobleče. Tudi jaz sem se smejal, tako smešne obraze je delal. Voda mu je odnesla klobuk in čevlje, in ko je jahal, je vse curljalo od njega.

Lahko pa tudi še to povem, da smo Dragotovega osla vsi neradi gledali, kajti bil je prepirljiv, požrešen in zabit, kar pri oslih redko kdaj najdeš. Mene in moj razum so pa vsi občudovali in me božali.

»Stavim, da me ne doideš!« se Drago brž odreže.

»Jaz pa stavim, da te!« ga zavrne Miloš.

In glej, Drago že udari svojega osla in z galopom odjaha. Še preden se me Miloš utegne z bičem dotakniti, zdirjam tudi jaz, pa s tolikšno naglico, da Dragota in njegovega osla kaj hitro doidem. Miloš je bil vzhičen od veselja, Drago pa ves divji. Kar naprej je tolkel svojega osla; Milošu pa mene ni bilo treba tepsti, tekel in dirjal sem ko veter. V eni minuti sem Dragota prehitel in slišal, kako so se drugi otroci za menoj smejali in klicali: »Živijo, osel ena, živijo! Dirka kakor konj.«

Bil sem ponosen in zato še bolj pogumen, dirjal sem kar naprej, dokler nisem prišel do nekega mostu. Tu pa se ustavim kot bi odrezal; zapazil sem namreč, da je v mostu neka velika deska bila trhla. Nisem maral z Milošem vred pasti v vodo, ampak se hotel rajši vrniti k družbi, ki je ostala daleč za menoj.

»Oho, oho, osle,« mi reče Miloš, »na most, prijatelj moj, na most!«

Jaz se mu uprem in udari me s palico.

Jaz pa meni nič tebi nič korakam proti ostalim.

»Trmasta, zagamana žival, ali se boš obrnil in šel čez most ali ne?«

Jaz jo pa kar naprej maham proti tovarišem, čeprav me hudobni poba zmerja in pretepa.

POŠTA MALEGA JEZUSA

Kako preživi dober otrok nedeljo?

Na to vprašanje sem dobil lepo število zelo dobrih odgovorov.

Tu prinašamo imena tistih, ki so najbolje odgovorili: Mara Novina (Šmihel), Šilc Francka (Donji Kraljevec), Ernestina Bizjan (Sp. Šiška), Puc Ljudmila (Ljubljana), Anica Kokalj (Gorenja vas), Slavica Cop (Trbovlje), Ivanka Pučko (Križevci), Miklave Valentin (Trata), Benčina Ladis (Ljubljana), Lojze Krašovec (Bučka), Permozer Minka (Barje).

Povše Viktor (Orla vas), Irena Plut (Ljubljana), Lizika Černe (Ješenca) in Vida Dreo (Fram).

Izmed teh je bila izžrebana **Mara Novina** uč. 3. r. m. šole v Šmihelu in dobi od sv. očeta blagoslovljen mozaičen križec na verižici.

Ostali pa dobe v priznanje manjše nagrade.

Kako dober otrok preživi nedeljo?

Ni mu treba dvakrat reči. V pol ure je opravljen. Čist, kakor bi ga vzel iz škatljice, gre dober otrok v cerkev. Med potjo ga ne moti hrušč porednežev, ampak sam gre tiho naprej. Ko pride v cerkev, kaj stori? Ali ostane zadaj? Ne, nikakor ne. K obhajilni mizi gre, da je bliže ljubelega Jezusa.

Sv. maša se prične. Vzame molitvenik in lepo moli. Ne ozira se po drugih, ki se igrajo s podobnicami, suvajo ali delajo kaj podobnega. Ne-prestano zre na oltar, kjer se obnavlja sv. daritev na križu. Med sv. mašo pristopi tudi k sv. obhajilu. Po sv. maši ostane še nekoliko časa v cerkvi, moli za svoje starše, učitelje, duhovno in svetno gosposko, zamorce, za ubogo Rusijo i. t. d. in celo za svoje sovražnike. Pot do doma prehodi zopet mirno. Doma pomaga mami pri delu, ali se bavi z učenjem. Popoldne gre h krščanskemu nauku. Tu sliši marsikaj lepega. To si zapiše globoko v srce, kar mu gotovo pride v prid. Čas po končanem nauku do večera porabi za prebiranje sv. knjig, če se je že naučil za šolo. Po večerji moli večerno molitev. Potem vzame Jezusove dneve v roke. Izpolni vsak prostor s križcem. Kako je vesel! Srce mu poskakuje od sreče, ko si predstavlja Jezusa pred sabo in mu v zahvalo steguje svoje roke v objem.

Otroci, ki se ne štejete med dobre, družite se z njim in postali mu boste enaki.

Piše in Vas pozdravlja

Mara Novina učenka 3. r. m. š. v Šmihelu

Prečastiti g. pater Krizostom!

Zelo smo se razveselili, ko smo slišali, da pridete v Fram in da bomo otroci imeli duhovne vaje. Od vseh strani smo prihiteli v cerkev, da bi zopet videli in slišali predobrega gospoda urednika »Lučke«. Res srečni dnevi, ko ste bili med nami; prehitro so minili. V nedeljo ste nam povedali nauke, kateri so nam segali globoko v srce. V ponedeljek zjutraj po sv. obhajilu pa smo se zbrali okrog Vas, ki ste se z nami pogovarjali in nam razdelili krasne podobice in svetinjice.

V torek zjutraj ste nas vodili na vlak in potem na Ptujsko goro. Ko smo se pripeljali do sv. Lovrenca, smo videli Križarje in Klarice in ogromno število otrok iz cele dekanije.

Blizu Ptujске gore smo se z dragimi šolarji postavili v procesijo, ki je bila zelo dolga. V procesiji smo molili in peli. Gori v cerkvi ste imeli Vi, prečastiti gospod, nauk in ste nam povedali tudi lepe zgodbe. Najbolj sem si zapomnila ono o mali Luciji in razbojniku.

Pri sv. maši in pri litanijah smo tudi peli. Le prehitro je minilo, in zopet smo morali na vlak. Kako žalostni smo bili vsi, ko ste se, prečastiti gospod, poslovili od nas. Vsi smo Vam hvaležni; radi bomo čitali »Lučko« in izpolnjevali Jezusove dneve, da pridemo enkrat v nebesa.

Zdaj pa sklenem svoje slabe vrstice ter Vam poljubljam roko.

Vaša hvaležna

Frida Felser, uč. VI. r. 3. odd. v Framu.

Odgovor: Pozdravi mi prav lepo svojo mamico in tovarišice. Če se boš zares držala tega, kar Te »Lučka« uči, Ti nebesa prav gotovo ne uidejo.

Prečastiti gospod p.!

Prosim Vas oprostite mi, da Vam nisem pisal glede »Lučke« že zadnjič. Blagovolite mi poslati 50 komadov »Lučke« in položnico. Kajne precej sem jih že dobil in sem moral tudi zelo veliko prehoditi, da sem vsaj nekaj naročnikov dobil. Hočem jih še več pridobiti! Ko sem bral v 1. številki »Apostoli kje ste?«, sem šel takoj na delo. Lučka je letos vsa lepša in vsa prenovljena in tudi cenejša kar je zelo velikega pomena za te težke čase.

Vsem Lučkarjem in Lučkaricam pošiljam najsrčneje pozdrave iz krasne gorenjske Radovljice vdani Lučkar,

Albin Lindič, knjigovezniški vajenec, Radovljica.

Odgovor: Ko bi bilo mnogo tako gorečih apostolov, kot si ti, pa bi število naročnikov zelo poskočilo in »Lučka« bi bila na trdnih nogah. — Naj te varuje dobri Jezus in njegova sveta Mati!

Znamke in štanjoli so darovali za misijone:

Putre Erna I. mešč. (Kočevje). Otroci iz 1. a in b, 2. a in b razreda Cankarjeve šole (Maribor). Lučkarji iz Poljčan 1400 znamk.

Za misijone so darovali Lučkarji iz Ljubljane:

Mohorič Vlado —.50, Pezdir Josip 2, Sešek I. —.50, Prebil Vlado 2, Pogčar Pavel 10, Simončič Demeter 16, Verovšek M. 1, Selan Milan 1 Din.

Za misijone iz Maribora.

Klarice in Križarji: Ostrouška Marija 5, Hrnc Ema 1, Lukeš Helena 2, Iršič Vida 10, Ločičnik Zdenka 6.50, Čeh Sonja 1, Terčič Jožica 2, Mučič Ljubica 0.50, Glaser Alenka 0.50, Kiffman Amalija 1.50, Schmitter Grete 1, Skaza Nevenka 0.50, Serp Antonija 0.25, Jakolič Štefka 1, Lipnik Marija 0.50, Borko Melita 1, Felber Ilse 1.25, Boc Darinka 1, Neger Lore 0.25, Jermec Janko 2, Urankar Franček 1 Din.

Klarice iz Celja 200 Din.

»Lučka z neba« stane za vse leto po pošti 5 Din, za Italijo 3 L., za Nemško Avstrijo 1 š. — Uredništvo in upravnništvo: Ljubljana, Marijin trg 4. — Izdajatelj in urednik: P. Krizostom Sekovanič O. F. M. — Tisk Misijonske tiskarne v Domžalah. (J. Godina.)